

Sygn. akt XIV C 732/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w P. XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P.

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO J. Grudziński

Protokolant st. prot. sąd. A. Oszczypała

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016 r. w P.

sprawy z powództwa (...) **Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.**

przeciwko **P. D. (1)**

o zapłatę

oddala powództwo.

J. Grudziński

Sygn. akt XIV C 732/16

UZASADNIENIE

W dniu 31 lipca 2015 r. (data stempla pocztowego na kopercie – k. 65) powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł do Sądu Okręgowego w P. XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P. pozew, w którym domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenia od pozwanego P. D. (1) na rzecz powoda kwoty 213.072,42 zł tytułem należności głównej wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 148.211,64 zł od dnia 13.12.2013 r. do dnia zapłaty

- od kwoty 64.860,78 zł od dnia 31.07.2015 r. do dnia zapłaty.

Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona niniejszym pozvem wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) S.A. (wierzyciel pierwotny) dniu 30.11.2010 roku umowy kredytu gotówkowego P. o nr „ (...)”. Pomimo precyzyjnie określonych warunków kontraktu, pozwany nie zaspokoił wszystkich należności wynikających z powyższego stosunku prawnego. Z uwagi na powyższe do dnia cesji w księgach rachunkowych wierzyciela pierwotnego figurowało zadłużenie, którego pozwany nie zwrócił wierzycielowi pierwotnemu, mimo podjęcia prób doprowadzenia do jego dobrowolnego zaspokojenia.

Wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanych wierzytelności na (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G.. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 Kodeksu cywilnego ze skutkiem na dzień 09.12.2013 roku. Tym samym powód uzyskał legitymację

procesową czynną w niniejszym postępowaniu. O cesji wierzytelności pozwany został poinformowany pisemnym zawiadomieniem z dnia 27.01.2014 roku, wzywającym go również do dobrowolnej na dzień sporządzenia spłaty należności.

Powód wskazał, że na zobowiązanie pozwanych na dzień sporządzenia pozwu składają się:

- 148.211,64 zł – tytułem wykorzystanego przez pozwanego lecz niespłaconego do dnia złożenia pozwu kapitału umownego,

-64.860,78 zł – tytułem odsetek naliczonych przez wierzyciela pierwotnego w związku z zawarciem umowy, od kwoty zapadłego kapitału umownego do dnia poprzedzającego dzień cesji wedle stawki umownej określonej przy zastosowaniu właściwej regulacji m in. treści art. 359 § 2¹ i art. 481 k.c.

Powód podjął próby polubownego odzyskania należnej mu od pozwanego kwoty, jednakże okazały się one bezskuteczne. Dlatego też powód zmuszony jest dochodzić swoich roszczeń na drodze postępowania sądowego.

Nadto powód wskazał, że wierzyciel pierwotny na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego klauzulą wykonalności prowadził przeciwko pozwanemu pod sygnaturą KM 1090/12 postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło do zaspokojenia roszczenia. Przedmiotowe postępowanie zostało zakończone wydaniem przez komornika sądowego w dniu 28.01.2014 roku postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

W związku z powyższym, w ocenie powoda, powództwo niniejsze jest konieczne i uzasadnione.

W dniu 4 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w P. XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł, że pozwany P. D. (1) w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu powinien zapłacić powodowi (...) Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu Niestandaryzowanemu Funduszowi Sekurytyzacyjnemu z siedzibą w G. kwotę 213.072,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 148.211,64 zł od dnia 13 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty

- od kwoty 64.860,78 zł od dnia 31 lipca 2015 r. do dnia zapłaty

wraz z kwotą 2.664 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej oraz kwotą 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa albo wnieść w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw.

W dniu 26 listopada 2015 r. pozwany P. D. (1) wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym, zaskarżając nakaz zapłaty w całości, zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia i wniósł o oddalenie powództwa.

W piśmie z 1 sierpnia 2016 r. powód wskazał, iż zarzuty pozwanego są całkowicie chybione. Przede wszystkim wierzyciel pierwotny miał prawo zbyć roszczenie w świetle art. 509 k.c., do czego nie była potrzebna zgoda dłużnika. Ponadto w ocenie powoda bieg okresu przedawnienia został skutecznie przerwany poprzez czynności Banku polegające na wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego i zwrócenia się do Sądu o wydanie mu klauzuli wykonalności oraz wszczęciu postępowania egzekucyjnego, które trwało do stycznia 2014 r. Została zatem spełniona droga do dochodzenia roszczenia w egzekucji sądowej. Wniosek o wydanie klauzuli wykonalności i wniosku o wszczęcie egzekucji jest zatem czynnością opisaną w art. 123 pkt 1 k.c. powodująca skutek w postaci przerwania biegu okresu przedawnienia. W orzeczeniu 14 maja 2015 r. Trybunał Konstytucyjny zakwestionował wprawdzie konstytucyjność bankowego tytułu egzekucyjnego, lecz wyraźnie wskazał, że nie może być mowy o wtórnej nieważności lub bezskuteczności prowadzonych na jego podstawie postępowań. Utrzymał zatem stabilność postępowań wszczętych przed tą datą i nie kwestionował jej skutków. W uchwale z dnia 16 stycznia 2004 r. o sygn. III CZP 101/03, OSNC 2005, Sąd najwyższy przyjął, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. Powód wskazał również, że niezasadny jest zarzut braku wykazania

sposobu naliczania odsetek ustawowych. Co do odsetek karnych określonych w umowie to warunki ich naliczenia zostały opisane w umowie oraz bankowym tytule egzekucyjnym.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany P. D. (1) pozostawał w związku małżeńskim. Małżonka pozwanego M. D. wyraziła zgodę na zaciągnięcie przez męża kredytu w wysokości 155.000 zł oraz potrącanie rat kredytu ze wspólnego konta bankowego małżonków.

30 listopada 2010 r. w pozwany P. D. (1) zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o kredyt P. nr (...).

Zgodnie z treścią tej umowy (...) S.A. udzielił kredytobiorcy kredytu gotówkowego P. przeznaczonego na remont budynku i bieżące potrzeby w kwocie 155.000 złotych. Strony ustaliły prowizję za udzielenie kredytu w wysokości 2.480 zł. Kredyt był oprocentowany według obowiązującej w (...) S.A. zmiennej stopy procentowej, której wysokość jest ustalana jako suma stawki referencyjnej i marży (...) S.A. Marża była stała w okresie kredytowania i wynosiła 5,5 punktów procentowych z zastrzeżeniami. Ustalono także, że kredyt zostanie spłacony w 83 ratach miesięcznych, w wysokości i w terminach ustalonych w planie spłaty stanowiącym integralną część umowy.

W umowie wskazano także, że zabezpieczenie spłaty kredytu stanowi „umowne prawo potrącenia wymagalnych należności (...) S.A. z wierzytelnościami kredytobiorcy z tytułu środków zgromadzonych na rachunku kredytobiorcy oraz wpływających na ten rachunek”.

Kredytobiorca złożył pisemne oświadczenie o poddaniu się egzekucji w zakresie roszczeń wynikających z tytułu udzielenia kredytu. W oświadczeniu wskazano, że kwota zadłużenia, której (...) S.A. może dochodzić na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wynosi 232.500 zł, a bank może wystąpić do sądu właściwego o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności do dnia 28 listopada 2018 r. Kredytobiorca przyjął do wiadomości, że w przypadku nieregulowania wymagalnego zobowiązania (...) S.A. będzie miała prawo wszczęcia postępowania egzekucyjnego bez wystąpienia do sądu o zasądzenie kwoty należności, po wystawieniu przez (...) S.A. bankowego tytułu egzekucyjnego i nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności.

/umowa o kredyt k. 25-30, oświadczenie k. 43/

Pismem z dnia 3 października 2011 r. (...) S.A. wezwała pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 5.441,36 zł tytułem zaległych rat pożyczki, kwoty 2.650,43 zł tytułem zaległych odsetek oraz 112,16 zł tytułem odsetek za nieterminową spłatę. W przypadku nie dokonania płatności w terminie warunki spłaty umowy pożyczki zostaną wypowiedziane.

Pismem z dnia 4 sierpnia 2011 r. (...) S.A. wezwała pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 2.723,97 zł tytułem zaległych rat pożyczki, kwoty 182,47 zł tytułem zaległych odsetek oraz 45,65 zł tytułem pozostałych opłat.

/wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie k. 31, wezwanie do zapłaty wraz z harmonogramem spłaty kredytu k. 32-37/

W dniu 21 grudnia 2011 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna wystawił bankowy tytuł egzekucyjny oznaczony numerem (...), w którym stwierdził istnienie zobowiązania P. D. (1) z tytułu umowy kredytowej nr (...) z dnia 30 listopada 2011 r. Na wymagalne zadłużenie składają się: należność główna w wysokości 148.211,64 zł, odsetki od należności głównej za okres od 29.06.2011 r. do 21.12.2011 r. w wysokości 7.772,27 zł i koszty w kwocie 25,65 zł. Dalsze należne odsetki od dnia 22.12.2011 r. są naliczane według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. od kwoty należności i obciążają dłużnika; aktualna stopa procentowa wynosi 24 % w stosunku rocznym.

Wierzycielski bank wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu stwierdzającemu wymagalne zadłużenie dłużnika z tytułu umowy kredytu. Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2012 r., w sprawie oznaczonej sygnaturą akt I Co 130/12, Sąd Rejonowy w Z. nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 21.12.2011 r., z którego wynika obowiązek zapłaty przez dłużnika kwoty 156.009,56 zł oraz dalszych należnych

odsetek od dnia 22.12.2011 r. naliczanych według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. od kwoty 148.211,64 zł – aktualna stopa procentowa wynosi 24 % w stosunku rocznym – wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. w W., przeciwko dłużnikowi P. D. (1) sądową klauzulę wykonalności z ograniczeniem jej do kwoty 232.500 zł oraz zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela 101 zł tytułem kosztów postępowania.

Na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 21 grudnia 2011 r., opatrzonego sądową klauzulą wykonalności z dnia 17 stycznia 2012 r., wierzyciel (...) Bank (...) S.A. skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w P. B. W. (1) wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi P. D. (1). Sprawa była prowadzona pod sygnaturą KM 1090/12. Pismem z dnia 3 stycznia 2014 r. (...) Bank (...) S.A. wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego w stosunku do P. D. (1). Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2014 r., na wniosek wierzyciela, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w P. B. W. (1) umorzył postępowanie egzekucyjne w powyższej sprawie.

/postanowienie Komornika Sądowego przy SR w P. B. W. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego k. 18, wniosek o umorzenie egzekucji k. 20, bankowy tytuł egzekucyjny k. 21, postanowienie SR w Z. z 17.01.2012 r. k. 23-24/

W dniu 9 grudnia 2013 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. umowę sprzedaży wierzytelności szczegółowo określonych w załącznikach do tej umowy. Wśród będących przedmiotem przelewu wierzytelności wskazana została również wierzytelność wobec pozwanego P. D. (1) z tytułu kredytu gotówkowego w łącznej wysokości 213.386,51 zł.

27 stycznia 2014 r. (...) Spółka z o.o., działając na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mu przez (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wystosował do dłużnika P. D. (1) wezwania do zapłaty. W wezwaniu podał, że w związku z dokonaniem przez (...) Bank (...) S.A. w dniu 9 grudnia 2013 r. na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. przelewem wierzytelności przysługującej mu od dłużnika z tytułu świadczonych usług bankowych, wzywa go do zapłaty kwoty 215.447,87 zł (saldo zadłużenia według stanu na dzień 27.01.2014 r.) do dnia 03.02.2014 r. na wskazany w wezwaniu rachunek bankowy.

Do wezwań załączono specyfikację zadłużenia, z której wynika, że według stanu na dzień 27 stycznia 2014 r. obejmuje ono należność główną w wysokości 148.211,64 zł i odsetki w wysokości 67.236,23 zł.

Do dnia dzisiejszego żadna kwota z tego tytułu nie została przez dłużnika zapłacona.

/ umowa sprzedaży wierzytelności z 09.12.2013 r. z załącznikami k. 51-64, wezwanie do zapłaty z 27.01.2014 r. wraz ze specyfikacją zadłużenia k. 49-50/

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą ustalenia powyższego stanu faktycznego były dowody z dokumentów.

Wszystkie dokumenty znajdujące się w aktach sprawy należało uznać za wiarygodne i przyznać im pełną moc dowodową. Odnosi się to również do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9 grudnia 2013 r.

Wbrew twierdzeniom pozwanego, ani wiarygodność ani forma tej umowy nie budzą wątpliwości. Zamazanie pewnych fragmentów dokumentu (w celu utajnienia zawartych tam danych), w ocenie Sądu nie pozbawia dokumentu wiarygodności, a w szczególności nie podważa tego, że wolą stron było przejście wierzytelności przysługującej (...) S.A. (cedent) wobec pozwanego na rzecz powodowego Funduszu (cesjonariusz).

W świetle wyżej powołanych i omówionych dowodów roszczenie dochodzone pozwem, w ocenie Sądu, nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd, odnosząc się do zarzutów pozwanego odnoszących się do legitymacji procesowej powoda, pragnie wskazać, że stosownie do treści art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z § 2 tego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo ze strony inaczej postanowiły (art. 510 § 1 k.c.). Jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.).

Z art. 510 § 1 k.c. wynika wprost, że wierzytelność może być przedmiotem sprzedaży, zamiany, darowizny lub innej umowy, która skutkuje jej przeniesieniem ze zbywcy na nabywcę. Powód dołączył do pozwu umowę sprzedaży wierzytelności z 9 grudnia 2013 r. wraz z załącznikiem – wyciągiem z wykazu wierzytelności będących przedmiotem przelewu, wśród których wymieniona jest także wierzytelność wobec P. D. (1). Wierzytelność została szczegółowo opisana zarówno pod względem podmiotowym (osoby dłużników i ich adresy), jak i przedmiotowym (czynność prawna /umowa/, z której wierzytelność wynika, wysokość wierzytelności pieniężnej z uwzględnieniem kapitału i odsetek). Powód załączył do pozwu także wezwanie do zapłaty skierowane przez nabywcę wierzytelności do pozwanego, w których dłużnika poinformowano także o przelewie wierzytelności. Zawiadomienie takie nie jest warunkiem koniecznym skutecznej cesji wierzytelności. Z art. 512 k.c. wynika jedynie, że brak zawiadomienia dłużnika o przelewie wierzytelności skutkuje tym, że w takim przypadku spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek wobec nabywcy wierzytelności, chyba że w chwili jego spełnienia wiedział o przelewie.

Powód wykazał zatem przy pomocy wyżej wskazanych i omówionych dokumentów, że skutecznie nabył od (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelność dochodzoną pozwem zgodnie z regułami wskazanymi w wyżej przytoczonych przepisach. Wbrew zatem twierdzeniom pozwanej, legitymacja procesowa powoda nie powinna być kwestionowana.

Co jednak najważniejsze, odpowiedzialność ta nie była kwestionowana nie tylko co do zasady, ale także co do wysokości dochodzonych roszczeń, ani na etapie nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności ani na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko pozwanemu. Zwrócić przy tym należy uwagę, że po nadaniu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności dłużnik miał możliwość merytorycznego zwalczania tytułu wykonawczego powołując twierdzenia, że wierzytelność objęta tytułem nie istnieje lub istnieje w innej wysokości, niż to wynika z tytułu wykonawczego (art. 840 § 1 pkt. 1 k.p.c.). Nic takiego nie uczynił. Tym samym podnoszone na obecnym etapie przez pozwanego zarzuty w tym zakresie nie mogą zostać uznane za uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie zagadnieniem kluczowym jest jednak podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Zgodnie z treścią art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 § 2 k.c.). Jak wynika z ostatniego z przytoczonych przepisów, skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia zawsze prowadzi do oddalenia powództwa, niezależnie od jego merytorycznej oceny i niezależnie od tego, czy pozostałe zarzuty podniesione przez pozwanego okażą się uzasadnione. Według art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne; jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 k.c.).

Roszczenie dochodzone pozwem wynika z faktu zawarcia z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. przez pozwanego P. D. (1) umowy kredytu gotówkowego z dnia 30 listopada 2010 r. Inaczej zaś mówiąc, roszczenie wynika z faktu udzielenia kredytu bankowego, co bez wątpliwa mieści się w zakresie prowadzonej przez każdy bank działalności

gospodarczej. Do roszczenia tego będzie więc miał zastosowanie trzyletni termin przedawnienia przewidziany dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 1 i 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się:

1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;

2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Zgodnie z art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.c.).

Jakkolwiek powód nie przedstawił dowodu wypowiedzenia umowy kredytowej, to uznać należało, że roszczenie było na pewno wymagalne w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego czyli 21 grudnia 2011 r. Do istoty bankowego tytułu egzekucyjnego należy bowiem to, że roszczenie w nim stwierdzone faktycznie istnieje i jest wymagalne.

W tym miejscu przede wszystkim wskazać należy, że wierzyciel pierwotny wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu stwierdzającemu wymagalne zadłużenie pozwanego P. D. (2) z tytułu umowy kredytu. Postanowieniem z 17 stycznia 2012 r. Sąd Rejonowy w Z. nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi z dnia 21 grudnia 2011 r. obejmującemu roszczenia wynikające z umowy kredytowej z 30 listopada 2010 r.

W myśl uchwały Sądu Najwyższego o sygn. III CZP 101/03 z dnia 16 stycznia 2004 r. wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. W związku z tym, czynność złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przez sąd, dokonana w niniejszej sprawie przez wierzyciela pierwotnego (...) S.A. przerwała trzyletni okres przedawnienia w stosunku do tego wierzyciela. Jednocześnie w orzecznictwie przyjmuje się, że zawieszenie biegu przedawnienia spowodowane wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności, kończy się z chwilą uwzględnienie przez sąd tego wniosku, zwłaszcza że postanowienie sądu w tym przedmiocie jest skuteczne z momentem jego wydania. Zatem okres przedawnienia zaczął biec na nowo dnia 17 stycznia 2012 r.

Następnie, na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 21 grudnia 2011 r., opatrzonego sądową klauzulą wykonalności, wierzyciel (...) Bank (...) S.A. skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w P. B. W. (1) wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi P. D. (1). Sprawa była prowadzona pod sygnaturą KM 1090/12. Zatem w myśl art. 123 § 1 pkt 1, w związku dokonaniem czynności przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń, zmierzającej bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia bieg przedawnienia ponownie uległ przerwaniu. Jednocześnie pismem z dnia 3 stycznia 2014 r. (...) Bank (...) S.A. wniosła o umorzenie powyższego postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2014 r., na wniosek wierzyciela, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w P. B. W. (1) umorzył postępowanie egzekucyjne w powyższej sprawie. W związku z tym, strona powodowa wskazywała, iż gdy chodzi o postępowanie egzekucyjne to należy je traktować za zakończone w myśl art. 124 § 2 k.c. m.in. w sytuacji, gdy kończy się umorzeniem, czy to z mocy prawa, z urzędu, czy na wniosek strony i od czasu uprawomocnienia się orzeczenia komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, bieg przedawnienia biegnie na nowo. Zatem w niniejszej sprawie, zdaniem powoda, w chwili uprawomocnienia się postanowienia wydanego przez Komornika z dnia 28 stycznia 2014 r. na nowo zaczął biec trzyletni okres przedawnienia.

W świetle najnowszego orzecznictwa Sądu Najwyższego nie sposób uznać stanowiska powoda za zasadne. Przede wszystkim w uchwale Sądu Najwyższego (III CZP 103/14)

z dnia 19 lutego 2015 r. wskazano, iż umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności - niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Przenosząc niniejsze rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że skoro wierzyciel pierwotny – bank, sam wystąpił z wnioskiem o umorzenie postępowania egzekucyjnego, to skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia w rzeczywistości nie nastąpił, zatem powód nie może się na niego powoływać. Co więcej, zgodnie z treścią uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. (III CZP 29/16) nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Sąd Najwyższy wskazywał, iż wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności, nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Zatem podnieść należy, iż skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Podkreślenia wymaga także okoliczność, iż w sytuacji złożenia przez bank wniosku o wszczęcie egzekucji, przerwa biegu przedawnienia zostaje spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Zatem nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym. Sąd Najwyższy uwydatnił także, iż wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela – banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem. W związku z tym, nawet gdyby uznać, iż skutki przerwania biegu przedawnienia nie zostały zniweczone poprzez złożenie wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego przez (...) S.A. to powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., jako podmiot nie będący bankiem, nie mógłby się powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Jednocześnie powód wniósł pozew do Sądu Okręgowego w P. XIV Wydział Cywilny w dniu 31 lipca 2015 r. (data stempla pocztowego na kopercie k. 65), a więc po upływie trzech lat od rozpoczęcia biegu okresu przedawnienia na nowo tj. od momentu zaakceptowania wniosku wierzyciela pierwotnego o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu postanowieniem z dnia 17 stycznia 2012 r. W świetle powyższego oczywistym jest, że roszczenie dochodzone pozwem uległo przedawnieniu, a podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia należało uznać za uzasadniony.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

J. Grudziński